

TECHNIKA STRONI OD BIUR

Me kosztuje człowieka za biurkiem?

Święta pod banderą PLO

ODPOWIEDZ NA TO PYTANIE MOŻE SIĘ WYDAĆ WREĆ NIEPRAWDOPODOBNA: CZŁOWIEK ZA BIURKIEM, A ŚCIŚLEJ MÓWIAC JEGO PRACA KOSZTUJE PRAWIE TYLKO SAMO COŚTO LAT TEMU. JAK TO JEST MOŻLIWE?

TOŻ, jeśli porównamy wydajność pracy robotnika w dzisiejszym zakładzie przemysłowym z wydajnością jego poprzednika...

Wniosek jest prosty: wydajność pracy w przemyśle rosła szybciej niż wydajność pracy w administracji...

W CIENIU SZCZOTÓW Kilkanaście lat temu próbowaaliśmy to sobie tłumaczyć przerosła administracja...

ra i urzędy ciągle odczuwają braki. Nie mówię tu już o bardziej skomplikowanych maszynach kalkulacyjnych...

Redukcje w administracji są jednak nieuniknione, ha! nawet niezbędne, jeśli chcemy zapobiegać logicznemu naśladowaniu prawa Parkinsona...

POUCZAJĄCE WSKAZNIKI

Szacuje się, że obecnie mamy w kraju około 300 tys. maszyn do pisania w tym zaledwie 4 tys. elektrycznych...

tych wynosi on przeciętnie 3,1. Podobnie kształtują się proporcje w maszynach do liczenia — mamy ich niewiele ponad 200 tysięcy...

Jedynym źródłem zaopatrzenia w maszyny biurowe jest import. Ta droga w latach 1952—60 sprawdziłaby się do krajów, w których...

Prognozy wskazują, że w latach 1968—70 poprzez Centralę Techniczną i Handlową Artykułów Biurowych...

Lodówki i VII Plenum

Już od paru lat występuje w Polsce nowe zjawisko charakteryzujące obrót towarowy: powoli, ale systematycznie obniża się w ogólnej konsumpcji udział towarów spożywczych...

SPÓJRZMY na tę sprawę poprzez zakupy w rólów przemysłowych trwałego użytku, których asortyment — zgodnie z zapowiedziami przemysłu i handlu — ma się w najbliższych latach znacznie wzbogacić...

Ciekawego materiału na tę dziedzinę produkcji i handlu dostarcza stan posiadania tych urządzeń w przeliczeniu na tysiąc mieszkańców naszego kraju...

wykazuje, jak wielkie różnice występują między wytwórcami, skoro np. lodówka może być nowoczesna, ba stałe unowocześniana...

I tu dochodzimy do sprawy, którą tak wyraźnie podkreślano w uchwałach VII Plenum KC PZPR. Do równania do najlepszych w branży nie chcemy wyprzedzić prac, które dokonywane są właśnie teraz w zakładach produkcyjnych...

ich rynkową przydatność. Zauważyć jednak trzeba, że np. lodówki i pralki wchodzi w skład jednego zjednoczenia. Podobnie jedna „Unitra” zawiaduje telewizorami i radiami...

Chciało by się podpowiedzieć, że okres obecny, kiedy komisje zakładowe analizują sprawy najważniejsze dla rynku, powinien być również wykorzystany przez centrale handlowe. Powinny one jeszcze raz wyraźnie powiedzieć zjednoczeniom...

Franciszek SAMBORSKI

KOSZTOWNE ROZBIEŻNOŚCI

Dysproporcje zachodzące między coraz bardziej mechanizowaną i automatyzowaną pracą w produkcji, a niskim poziomem wyposażenia technicznego naszych biur to w efekcie niezmiernie kosztowne rozbieżności. Powiększają się aparaty administracyjne...

Ważnym miejscem równieży na VII Plenum, poświęconym zagadnieniom organizacji pracy, trwające od lat zaocianie techniczne w świecie człowieka za biurkiem na pewno można przezwyciężyć. Oczywiście nie przy pomocy czarodziejkiej różdżki. Technika kosztuje i trzeba za nią zapłacić. Ale też za przegnięta do pracy zwraca koszty z nawiązka. Wiesława ŁASKOWSKA

BOGUSŁAW STYRNA, obecnie II oficer na m/s „Batory” tylko raz w ciągu minionych 10 lat spędził święta w domu. I w tym roku, 19 grudnia, popłynął na naszym statku pasażerskim do Bostonu i święta obchodzić będzie znówu bez rodziny.

— Już się chyba do tego przyzwyczaiłem. Jak spędzę dni świąteczne? O, to nie będzie zbyt urozmaicone. Od 8 do 12 godziny w dzień i od 20 do 24 — wieczorem będę miał wachty na mostku. Trochę pochodzę po kabinach, zajrzę do kolegów i przyjaciół. Może i mnie ktoś złoży wizytę. Posiedzimy, pogadamy i rozjeździemy się. Jeśli zdołam dotrzeć do domu...

Z podobnym pytaniem dotyczącym programu spędzenia świąt zwróciłem się do pani Danuty — żony Bogusława Styryny.

— Nie będą to zbyt wesole święta, bo mąż znówu w morzu. Wigilia bez niego już nie ma takiego uroku. Jednakże trudno, trzeba się z tym pogodzić. Przyjedzie do nas na święta rodzina, więc będzie trochę rozrywki. Dzieci znajdą pod choinką sporo zabawek, będziemy się więc cieszyć ich radością. Sylwestra natomiast zamierzam spędzić przy telewizorze, zwykle jest dobry program, można go oglądać „do oporu”.

GIGANTYCZNA WIGILIA Taką gigantyczną wigilię, bo na 300 blisko osób, przygotował dla załogi ochmistrza „Batory” TADEUSZ ŻWOLIŃSKI.

Na stołach mes załogowych znajdują się tradycyjne dania. Wszędzie będą ubrane choinki — wzięliśmy ich z „Batory” 15 sztuk. A oto spis niektórych świątecznych artykułów: 140 litrów wina, 60 kg słodyczy, po 50 kg fig, daktyli i orzechów, 600 butelek piwa, 200 kg karpia, 25 kg maku, 10 kg grzybow i pierniki, które z wczasu już upiekł cukiernik.

INAUGURACYJNY REJS

W pierwszy dzień świąt wyruszy w podróż eksploatacyjną z portu gdyńskiego m/s „Zeromski”, do wodzony przez kpt. Tadeusza Drączkowskiego. Będzie to rejs nadzwyczajny, a niezwykłość jego polega na tym, że po raz pierwszy po wojnie statek PLO przekroczy Kanał Panamski...

— Już się chyba do tego przyzwyczaiłem. Jak spędzę dni świąteczne? O, to nie będzie zbyt urozmaicone. Od 8 do 12 godziny w dzień i od 20 do 24 — wieczorem będę miał wachty na mostku. Trochę pochodzę po kabinach, zajrzę do kolegów i przyjaciół. Może i mnie ktoś złoży wizytę. Posiedzimy, pogadamy i rozjeździemy się. Jeśli zdołam dotrzeć do domu...

Będą to porty Kolumbii, Peru i Chile, do których statek wiezie m. in. sól, siód, rury, a nawet rozłożony na części samolot sportowy. Według założeń eksploatacyjnych podróż trwać będzie 115 dni i statek powróci do Gdyni dopiero w kwietniu.

Trudno już teraz snuć domysły jak zda egzamin ta kolejna penetracja nowego rejonu żeglugowego gdyńskiego armatora. Fakt faktem, iż nosi się on z zamiarem utrzymania comiesięcznych odjazdów naszych statków w tym kierunku. Fakt faktem również, że za toga „Zeromskiego” będzie miała do spełnienia w tym rejsie trudne zadanie zaprezentowania polskiej bandery w nowych krajach i portach.

SZEFA KUCHNI POLECA

Zupa grzybowa, karp po żydowski, sandacz w galarecie i smażony, kapusta z grzybami, karmazyn po grecku, wędliny i mięsa, ciasto, kompot i wino — oto menu wigilijne polecane przez szefa kuchni statkowej Wacława Dąbrowskiego. Taką wigilię przygotowuje on dla swojej załogi.

Ochmistrz ZDZIŚLAW KEIHA, jeden z najpopularniejszych w tym zawodzie ludzi w PLO powiedział: — Przygotowujemy święta tak, aby załoga czuła się jak w domu. Marynarze znajdują dla siebie pod choinką skromne podarunki, jeśli będą wiele różnorodnych potraw, a m. in. kaczkę z jabłkami, polewicę po angielsku, barszcz czerwony, serniki, makowce itp. itp.

Nowy Rok witać będzie...

Czesław STANKIEWICZ

Polska flota za cztery lata

WIĘCEJ NIŻ POŁOWE TOWARÓW W OBROTACH NASZEGO HANDLU ZAGRANICZNEGO DRÓGĄ MORSKĄ BĘDZIEMY PRZEWOZIĆ WŁASNYMI STATKAMI W 1970 ROKU. OBECNIE TRZY PIĄTE TEGO OBROTU OBSŁUGUJĄ BANDERY OBCE.

PONIEWAŻ przewiduje się dalszy rozwój handlu zagranicznego, w tym również zagram morską, procentowy wzrost udziału w własnej flocie w tych przewozach o 13 punktów...

Przedstawienie byłoby niepełne w wyrazie, gdyby zabrakło baletu. Tu królowa Alicja Boniuszko, niezrównana tak pod względem urody tancerzki, jak i pysnie fosforyzującego kostiumu-symbolu (Światło Księżycy).

Przedstawienie byłoby niepełne w wyrazie, gdyby zabrakło baletu. Tu królowa Alicja Boniuszko, niezrównana tak pod względem urody tancerzki, jak i pysnie fosforyzującego kostiumu-symbolu (Światło Księżycy).

Towarzyszyl jej Chmury (Zygmunt Jasman, Bronisław Kropidowski), Andrzej Bułak, Janusz Wojciechowski i Kazimierz Wrzosek — a w nich utkanie i świecące gwiazdy (G. Breti), J. Górski, L. Kowalska-Wrzosek, B. Wojciechowska, J. Zielińska). Natomiast świte Baby-Jagi tworzyły skoczne diablaki — Drapięstrusy (B. Pradziński i H. Siłwa).

Wreszcie Skrzypy-Drzewa i dzieci zaklęte w pierniki zostały odwzorowane przez zespół baletu i uczniów Średniej Szkoły Baletowej.

REASUMUJĄC: operowa baśń dla dzieci i dorosłych „na dobranoc”? — chyba nie tylko to. Rezygnacja z wielu omszałych konwencji i utartych szablonów, świeżość propozycji wzbudziła, stworzyła możliwości do bliższych i bardziej bezpośrednich kontaktów widokowo operowego ze słuchaczem — odbiorcą. Czyżby tu właśnie leżała droga do odnowy samego gatunku?

Kto nie wierzy, niech obejrzy i trochę się zastanowi. Janasz KRASSOWSKI

my w Antwerpii. ZMS-owcy zobowiązali się odpowiednio udokorować mesę oraz przygotować jakąś część rozrywkową. O 12 godzinie w nocy otworzymy 12 butelek szampana — za każdym uderzeniem zegara jedną. Gospodarowaliśmy tak, że możemy sobie na to pozwolić.

OSŁAMI NA ŚWIĄTECZNY POCZĘSTUNEK

I oficer nawigacyjny ANTONI ZARNIEWICZ z rządu jedynie przebywał w święta w Gdyni. Ostatnie święta spędził w Tenerifie, gdzie m. in. z przozony był na poczęstunek przez miejscowego agenta.

Pojechalismy najpierw taksówką, gdyż agent chciał nas zawiadzić do swego przyjaciela mieszkającego w jakiejś pobliskiej wiosce. Jednakże wkrótce trzeba było wysiąść z wygodnego pojazdu, bowiem wioska znajdowała się w głębokiej dolinie, do której dostać się można było jedynie wąskimi górskimi ścieżkami, biegnącymi obok głębokich przepaści. Gdy ze szliśmy nieco niżej, nasz przewodnik zakrzyknął coś w dół, a następnie kazal nam czekać. Po pół godzinie zjawili się czterej tubylcy, wiodąc za sobą osły. Pierwszy raz w życiu doświadałem takiego rumaka, trzymając się go kurczowo za uszy. Zwierzęta okazały się niezwykle zwinne i wkrótce znaleźliśmy się już w dolinie. Gorzej jednak powiodło mi się w drodze powrotnej. Podochoony mocnym winem, zacząłem popęczać swego osła, który w końcu wyrwał się przewodnikowi i zaczął mknąć pod górę, a ja zdążyłem z przerażeniem widząc jego ekwilibrystykę nad przepaściami. Przewodnik też się przeraził, zdołał dopędzić osła, zia pać za ogon i w ten swoisty sposób nim sterować. Taka była moja świąteczna Somo Sierra.

Zupełnie nie przypuszczaliśmy, że w drodze powrotnej, zacząłem popęczać swego osła, który w końcu wyrwał się przewodnikowi i zaczął mknąć pod górę, a ja zdążyłem z przerażeniem widząc jego ekwilibrystykę nad przepaściami. Przewodnik też się przeraził, zdołał dopędzić osła, zia pać za ogon i w ten swoisty sposób nim sterować. Taka była moja świąteczna Somo Sierra.

Przedstawienie byłoby niepełne w wyrazie, gdyby zabrakło baletu. Tu królowa Alicja Boniuszko, niezrównana tak pod względem urody tancerzki, jak i pysnie fosforyzującego kostiumu-symbolu (Światło Księżycy).

Czesław STANKIEWICZ

„JAS I MALGOSIA” w Operze Bałtyckiej

Gdyby stary Humperdink dożył tych czasów i był na omawianym przedstawieniu, niewiele poza muzyką (zresztą sporo okrojoną) odnalazłby ze swego dzieła. Zapewne także i czasów naszych by nie rozumiał, konwencji narosłych przez ostatnich lat kilkadziesiąt — a i odczucia współczesnych bytyby mu obce. Podobnie i bracia Grimm, gdyby słyszeli dzisiejszą wersję swych bajek. Wszakże jednak utwory żyją życiem autonomicznym, czasem na przekór intencji twórcy. Z dziełami scenicznymi dzieje się to za sprawą twórców — realizatorów, którzy starą ramotę potrafią przykrozić do współczesnych potrzeb.

TAK się też stało z „Jasiem i Malgosią” Humperdinka na scenie Opery Bałtyckiej. (Kierownictwo muzyczne Jerzy Katlewicz; scenografia Kazimierz Mikulski i Jerzy Jeleński, reżyseria, inscenizacja i choreografia Janina Jarzynówna-Sobczak, przy współpracy Zygmunta Kamińskiego).

Zaczęto od libretta, które na nowo według znanej bajki napisał Bolesław Fac, oczyszczając je z akcentów

wodzeniem spełniać na scenie nową funkcję: żywych dekoracji jakże funkcjonalnych i ożywiających wyobraźnię.

z została późnoremantyczna muzyka: tęgi i przy ciężka, przylaczający masywnie instrumentowana. Jej szeroka fraza melodyczna niejednokrotnie uniemożliwiała wykonawcom

Ważnym miejscem równieży na VII Plenum, poświęconym zagadnieniom organizacji pracy, trwające od lat zaocianie techniczne w świecie człowieka za biurkiem na pewno można przezwyciężyć. Oczywiście nie przy pomocy czarodziejkiej różdżki. Technika kosztuje i trzeba za nią zapłacić. Ale też za przegnięta do pracy zwraca koszty z nawiązka. Wiesława ŁASKOWSKA

Jaś i Malgosia. Fot. Wł. Nieżywiński

obsada premierowa nie za widła. Uroczą parę tytułową stanowiły Anna Bartoszyńska (Jaś) i Urszula Siersza (Malgosia). Zachwycaly śpiewem — szczególnie Malgosia, nie wymuszona naturalnością oraz tak dzieci, jak zwłaszcza dorosłych — aparacja. Ich rodzicami byli Helena Mołań i niezawodny pod każdym względem Jan Gdaniec.

Centrum uwagi jednak skupiała na sobie Baba-Jaga, której rolę powierzono na scenie

